

Selfoss í Kanada.

út á hafið og veður stórum. Fórum við nú að skyggjast eftir, hvert ferð mannsins gæti verið heitið. Sáum við þá grashólma, um 50 til 60 metra frá landi, en eins og áður er getið, var útgrynni mikið þarna í firðinum og grashólmi þessi umflotinn sæ á flóði, en um fjöru og allt að hálfaföllnu var hægt að ganga út í hann.

Að þessari „úthafsey“ stefnir karlinn, og gekk ferðin greitt. Hverfur hann sjónum okkar bak við hólmann, en birtist að vörmu spori aftur og er þá með böggul undir hendinni. Svamlar karlinn til sama lands aftur, en miklu var nú dýpra á honum en á útleiðinni, enda ört aðfallandi sjór. Var hann þungstígur mjög á leiðinni upp fjöruna og kom í ljós, að stígvélin voru full af sjó. Datt mér í hug að betra hefði verið fyrir karlinn „að vaða í sjálfum sér“, eins og það var kallað á Vestfjörðum í gamla daga. Ekki lét karlinn vösbúðina á sig fá, veifaði brosandí til okkar tveimur flöskum, sem seinna kom í ljós að innihéldu heimabruggað öl. Dáðumst við Björn að ráðkænsku mannsins, hvað staðarval bruggsins snerti, og kom okkum saman um, að þessum hefði Björn heitin Blöndal tæplega séð við í eltingaleik um heimabruggað. Konan var nú búin að hita tevatnið og fengum við þarna hinar beztu veitingar. Síðan var skálað í ölinu, sem reyndist hvorki sérlega áfengt og því síður gott á bragðið. Þessi öglös urðu þó til þess að staðfesta enn betur það vinarþel, er nú ríkti milli hinna tveggja „stórvelda“, Kanada og Íslands, þarna í baðstofunni við Bay of Fundy. Fannst það á öllu, að hjónunum var það gleðiefni að fá þarna tækifæri til að bæta fyrir óverðskuldaðar grunsemdir í okkar garð.

Kl. 20.00 kom hafnsögumaðurinn akandi í lúxusbífreið ásamt syni sínum, sem stýrði bífreiðinni. Bauð hann okkur að aka með sér til Bass River nr. 3, þar eð nægur tími væri til

stefnu, og gætum við skoðað okkur um á staðnum þar sem við ættum að lesta. Þáðum við boðið og settumst upp í „lúxusinn“. En vart höfðum við Björn komið okkur fyrir í sætunum, er drengurinn var kominn á 90 til 100 mílna hraða, sem hélzt alla leiðina. Fannst okkur sem þarna væri verið að gera enn eina tilraun til að sýna okkur inn í annan heim. Þetta gekk þó allt stórslysalaust og komumst við heilu og höldnu á staðinn. Eyddum við þarna nokkrum tíma í að skoða fyrirhugaðan lestunarstað skipsins. Kl. 22.00 komum við til baka, kvöddum karl og kerlingu og þökkum fyrir veittar velgerðir í mat og drykk, skröpuðum innan vasa okkar af centum og gáfum litlu drengjunum og héldum síðan um borð í skipið.

Ferðin um borð tók rúman klukkutíma, og vorum við komnir um borð kl. 23.30. Tókum við þá eftir því, að stór mótorbátur var festur aftan í skipið, og vissum við ekki hverju það sætti. Gekk ég rakleitt inn til skipstjóra og tilkynnti honum komu mína. Var hann háttáður og las í bók að vanda, en á bekknum í skrifstofu hans lá maður og las í blaði. Skipstjóri var frekar þurr á manninn. Kvað hann hafnsögumanninn hafa komið um borð skömmu eftir að við fórum frá skipinu. Kvaðst hann margsinnis hafa þeytt eimpípuna til að kalla okkur aftur um borð, en árangurslaust. Værum við nú búnir að tapa hálfum vinnudegi eða meira. Fannst það á, að hann vildi gefa okkur sök á því. Ég skýrði honum í stuttu máli frá ferðalagi okkar Björns og hversu erfitt hefði reynt að ná í hafnsögumanninn. Einnig gerði ég grein fyrir hversu erfitt væri um alla staðhætti í landi, svo sem útgrynni mikið, illa staðið á sjávarföllum o. fl. Reyndi ég að gera honum það skiljanlegt, að við Björn hefðum ekki haft neina sérstaka ánægju af því að labba um þennan eyðistað í 10 klukkutíma, en eimpípublasturinn hefðum við ekki heyrt. Ennfremur benti ég honum á, að hafnsögumaður sá, er við komum með, væri sá eini, sem hefði réttindi til að sigla skipi inn í Bay of Fundy. Gæti hann að sjálfsögðu valið um hvorn hafnsögumanninn hann kysi, en þann, sem við hefðum komið með um borð, kvaðst ég myndi taka inn til mín yfir nóttina og sjá honum fyrir beina. Meðan þessu fór fram, tók ég eftir því að hafnsögumennirnir tveir voru komnir í háarifrildi út af því, hvorum þeirra bæri að sigla skipinu inn í fjörðinn. Ég bauð svo góða nótt, en sagði mínum hafnsögumanni að koma niður í herbergi mitt, er hann hefði lokið viðræðum við vin sinn. Nokkru seinna kom hann inn til mín og var þá drjúgur mjög. Kvaðst hann skyldi sjá